

i Betænkningen, nemlig Andragendet under Nr. 3, som et æret Medlem her paa samme Side (P. Hansen) nylig saa varmt anbefalede, har jo hele Udvalget været enigt i at indstille til Thinget dets Henvisning til Justitsministeren, men man har ikke kunnet Andet end finde det anslaaede Tab for høit. Det ærede Medlem sagde: „Derfor kan man nu have givet 1000 Rd. for at stille en Mand for sig!“ Ja, saa havde han kunnet dokumentere, at han havde haft en Udgift paa 1000 Rd., som Staten havde paadraget ham ved en feilagtig Indkaldelse, og saa vilde man maasse med den Humanitet, der i slige Tilfælde altid har været viist her i Salen, have erstatet ham denne Udgift. Men jeg vil spørge: Til hvilket Bølsb anslaaer man denne Mand's aarlige Indtægt og det Næringstab, han kan have lidt, og over hvor lang en Tid skal dette Næringstab udstrækkes for at naae et Bølsb af 1000 Rd.? Jeg tror, at man ganske rolig kan henvise Sagen til den ærede Justitsminister; jeg er overbevist om, at Justitsministeren omhyggelig vil undersøge Sagen, og at han vil indstille Manden til en saadan Godtgørelse, som Billighed kan tale for, men jeg kan i alt Fald ikke forstaa, hvorledes det Tab, der er lidt, og som jo maa betegnes ved Forskjellen i hans Næringssindtægter, skulde kunne have strakt sig over en saa lang Narrække, at det kunde naae 1000 Rd. — Jeg skal nu vende mig til det Andragende, som er betegnet med Nr. 17 i Betænkningen; det er i Listen over Forslagene anført under Nr. 7 og er anbefalet af et Mindretal i Udvalget. Her er et Forhold, som fører os tilbage til en paa samme Tid meget sørgelig og tillige meget glædelig Tid i vor Historie, nemlig den første slesvigske Krig 1848—50, der var navnlig, set af mig som Militær, sørgelig fra den Side, at saa mange Mænd svigtede deres Pligt imod Konge og Land. Deriblandt var den Mand, som her andrager om en Understøttelse. Denne Mand blev udelukket fra Amnestien. Der blev imidlertid efter Fredsslutningen tillagt ham en aarlig Understøttelse, som Hans Majestæt vor Konge som Hertug af Holsten den Gang tillagde ham. Denne Mand, som havde til Broder en i vort parlamentariske Liv vel kendt, sjelden hæderlig, loyal og trofast Mand, der i mange Aar har siddet i denne Sal, da den blev optagen af en anden Forsamling, ønskede siden overordentlig levende at gjøre godt det Feiltrin, som han i sin Ungdom havde begaaet, og han søgte derfor gjentagne Gange om Amnesti, der ogsaa blev ham tilstaaet i 1858.“ Han fik derefter af Hans Majestæt vor Konge Afsted i Naade af Krigstjenesten, og hele hans Brøde betragtedes altsaa som udsløttet. Dette kunde saa meget lettere gøres, som der forelaa Omstændigheder, der vare i ikke ringe Grad formildende for ham. Han meldte sig nu i 1863 til Tjeneste for at godtgøre, at det ikke blot var

for at faae den Blet, der hvilede paa ham, borttaget, at han havde søgt om Amnesti og om hæderlig Afsted i Naade, og han gjorde dette, uagtet han maatte vide, at det ikke kunde medføre nogen personlig Fordel for ham, idet han jo maatte sige sig selv, at saasnart Krigen var forbi, var det ogsaa ude med hans Tjeneste. Svad han derved mod ikke kunde vide, var, at den Understøttelse, som han havde haft fra Hans Majestæt Kongen af Danmark i dennes Egenstaaelse af Hertug af Holsten, vilde gaa tabt med det Samme, og det var dette, der skete. Denne Mand, som har søgt at gjøre en Ungdoms Bildfarelse god igen paa enhver mulig Maade, — en Mand, som jeg for Øvrigt personlig slet ikke kender videre til, — er altsaa kommen i det sørgelige Tilfælde, at den Understøttelse, der var ham tilstaaet, forinden han blev amnestieret og affædiget i Naade, er gaaet tabt for ham derved, at han for at dokumentere, at han nu fortrød den Bildfarelse, hvori han havde været, frivillig tilbød at tjene det Land, til hvis Fane han tidligere havde svoret, og jeg tror derfor, at vi ved nu at negte ham den Understøttelse, han tidligere har haft, ikke handle saaledes, som vi ellers pleie. Jeg tillader mig derfor paa det Varmeeste at anbefale ham til Thingets Bevillie. — Den ærede Ordførers Bemærkninger om Andragendet under Nr. 19 skal jeg ganske tiltræde. Skrivelaerer Rosenkilde har virkelig udøvet en overmaade gavnlig Virksomhed saavel i som udenfor Armeen, og jeg kan kun sige min Anbefaling til den ærede Ordførers for at henvise hans Andragende til Ministeren. — Med Hensyn til Andragendet under Nr. 27, fra 611 Lodsseiere og Arbeidere omkring Arresø, oplyste den ærede Ordfører, at disse Mænd ikke havde nogen juridisk Ret, og det er for Øvrigt Noget, som jeg hele Tiden har haft en Fornemmelse af, at hvis de havde haft en juridisk Ret, vilde de overmaade let have kunnet paatale den og have kunnet faae Flodmaalet sat til den Spide, som det ikke maatte overstige. Det forekommer mig imidlertid, at der er en anden Side, hvorfra man kunde se denne Sag, og det er, om den Skade, man foraarfager ved at holde Flodmaalet paa den Spide, som man maasse juridisk er berettiget til, staar i et passende Forhold til den Nytte, som en saadan Opstemning af Vandstanden bringer det Offentlige. Det er dette, som jeg mener, at en Henvisning af Andragendet til Finantsministeren kunde føre til en Undersøgelse af, og desfor det da maatte vise sig, at den Skade, som paaføres de omboende Lodsseiere, staar i et Misforhold til den Nytte, som man har af den Vandkraft, der skaffes tilvoie gennem Opstemningen, saa synes jeg, at der er al Anledning til at søge Forholdet afviklet enten ved at sælge Spæn til Lodsseierne eller ved at underhandle om Erstatning for Afsløsning af Vandkraften med en anden Drivkraft. — Endvidere skal jeg tillade mig, at give